

[Statsministeren.]

ulykkelige krig daglig fører med sig, bringes til ophør, både for kombattanternes og for den ulykkelige befolknings skyld, men også af hensyn til hele den internationale situation, der på alvorlig måde skygges af denne ulykkelige konflikt.

Lad mig til sidst sige til det ærede medlem, at vi på ingen måde trættes af spørgsmål om denne sag; den er nøjagtig så alvorlig som det tonefald og den mening, hvori spørgsmålet er stillet, og hvori svaret er givet. Det er helt rigtigt at spørge om disse ting. Jeg medgiver gerne, at den brede be-lysning af emnet, som det fortjener, kan det vanskeligt få inden for rammen af et spørgsmål; det vil den udenrigspolitiske debat, som vi jo begynder med, når folketinget samles i det nye år, være langt bedre egnet til.

Poul Dam: Jeg takker den højtærede statsminister for svaret, der giver indtryk af en tillidsfuldhed endnu større end den, jeg regnede med den højtærede statsminister besad. Jeg forstår, at baggrunden derfor er mere det negative, dette, at der ikke er noget i det, regeringen har hørt eller læst om Vietnamstriden, som har givet anledning til tvivl. Så nemt er det ikke for os andre. Vi er regelmæssigt ude for meddelelser, som giver os anledning til denne tvivl, og det er derfor vi søger en stadig større vished.

Når den højtærede statsminister siger, at de amerikanske udtalelser om forhandlingsvilje er fremsat uden forhåndsbetingelser, vil jeg gerne stille det tillægsspørgsmål: vil det også sige, at man fra amerikansk side heller ikke har den forhåndsbetingelse, at man de facto skal erklære Genève-erklæringen for ikke-eksisterende? I 1954 var Genève-erklæringen jo et papir, som USA ikke tiltrådte, men som alle de andre stater, der deltog i konferencen, tilsluttede sig; når det drejer sig om Vietnams midlertidige opdeling vil USA da anerkende dette standpunkt, eller går man stadig væk ud fra at Nordvietnam og Sydvietnam er to selvstændige stater? Det er væsentligt for, om der kan være forhandlingsvilje fra den anden side.

Statsministeren (J. O. Krag): Ja, jeg tror, vi går ind i en præcisering af eventuelle forhandlingsforhold, som det vist er meget svært for os at få en virkelig frugtbar meningsudveksling om her, og sådan set er det jo heller ikke ved en meningsudveksling mellem os, at de forhold, hvorunder de forhandlinger, der forhåbentlig bliver resultatet, kan fastlægges. Men jeg kan ikke opfatte udtrykket „uden forhåndsbetingelser“ på anden måde, end at heller ikke det spørgsmål, det ærede medlem her rejser for mig, kan stille sig hindrende i vejen for forhandlingens påbegyndelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Møller** til ministeren for kulturelle anliggender:

„Er den fest, som blev afholdt ved filmsfondens uddeling, og hvori deltog 400 indbudte, betalt af filmsfondens midler? I bekræftende fald udbedes oplysning om, hvad de samlede omkostninger har udgjort, og med hvilken hjemmel de er afholdt.“

Poul Møller: Ja, efter det foregående, meget alvorlige emne er det måske lidt vanskeligt for tinget at gå over til om ikke den hjemlige andedam, så dog den hjemlige andemad. Vi kunne alle i TV i fredags aftes se, at der foregik en stor fest her i Danmark, og der var mange, der var indbudt til denne fest. Vi havde det vel, vi tilskuere, på samme måde, som man havde det under de enevældige konger, hvor man fik lejlighed til at se dem under deres måltider; og det skulle jo åbenbart popularisere kongedømmet, men Ludvig XVI, der praktiserede det, endte jo på guillotinen, som man vil erindre. I hvert fald vankede der jo ingen andesteg til dem, der var uden for festen. Næste dag kunne man læse i Ekstra Bladet — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Ca. 400 — de fleste kendte navne — deltog i festlighederne i nat. Alle sejl var sat til, selv om det var inden for molen i Hellerup havn. Champagne og senere natmad med laks, rejer, andesteg og alt det dejlig løse“.

Men dette — som millionbeløbet, der uddeltes — betales ikke af skatteyderne.